

[Morten Lange.]

mulighed for. Kort sagt: svangerskabslovgivningen er i vort hele kompleks af love noget af et særsyn, sådan som den er blevet tilrettelagt, og sådan som den juridisk administreres.

Men det er måske også blevet mere påfaldende, i hvert fald for mig, end det var dengang den oprindelige fremsættelse fandt sted, hvor meget der kan være at se på i selve administrationen af den givne lov. En af de særlig fremherskende årsager, som jeg synes der var til, at vi skulle se på loven, var dens overordentlig forskellige administration i forskellige områder. Lighed for loven og en ensartet administration af de love, vi har, er naturligvis overordentlig væsentligt, og det har næppe nogen forbindelse med befolkningsforholdene i København, når man her kun giver afslag til 30 pct. af dem, der henvender sig til mødrehjælpen og ansøger om abort, hvorimod man i andre kredse kan komme helt op på 59 pct.s afslag. Det tyder på en uensartet administration, som igen, når det drejer sig om menneskeskæbner, er højst uheldig og peger på, at loven i sig selv trænger til en revision og en klargøring.

Der er et andet, meget påfaldende træk i det materiale, som mødrehjælpen har stillet til rådighed for os, som jeg lige vil nævne ved denne behandling, nemlig den ganske overordentlig strenge behandling, den strenge fortolkning af lovens principper, man anlægger over for de ganske unge. De 15-19-årige har den højeste afslagsprocent — hvis jeg skal være meget korrekt, skal jeg sige de 16-19-årige, for de 15-19-årige har en noget lavere, men dog en høj afslagsprocent — og det er jo ganske interessant at se, at af samtlige aldersklasser har de 16-årige den højeste afslagsprocent. Det synes, som om overmodenhed er en meget stærkere medicinsk indikation end umodenhed, og det er dog måske ikke helt klart og ikke helt velovervejeth. Jeg synes, at meget tyder på, at man har fundet på en temmelig ensidig vurdering af den medicinsk-socialt indikation,

som man har fortolket inden for lovens grænser.

Når jeg hæfter mig specielt ved disse ting, er det, fordi vi også, siden vi sidst behandlede emnet, er blevet noget klogere på forskellige områder, der har med lovens anvendelse at gøre, nemlig spørgsmålet om prævention. Jeg har med stor glæde set de fremskridt, der er sket inden for lægevidenskaben i retning af at kunne gennemføre en sikrere prævention, men når vi sammenholder mulighederne herfor med de tal for afslag på ansøgninger om abort, jeg lige har refereret, vil man opdage, at den yngste aldersklasse også her er dårligere stillet, idet de nyere og efter min opfattelse rigtigere og rimeligere måder til prævention, som er kommet frem i de seneste år, har den egenskab, at de ikke så let lader sig tilpasse til den yngste kategori.

Altså, søgelyset retter sig især mod de ganske unge, som synes at blive behandlet særlig dårligt, ikke alene af denne lov, men også af omstændigheder, som måske ikke lige netop ligger under justitsministerens kontrol.

Jeg tror, det vil være rimeligt at fastholde, at jeg endnu ikke har set noget, der er kommet frem til os af materiale af den ene eller den anden art, som har gjort, at jeg har ændret mit hovedsyn, nemlig at spørgsmålet om indikation i realiteten er noget, man må overlade til den besvangrede kvinde, og til hendes omgivelser, til forhandlinger med dem, der nu har en berettiget interesse i forhandlinger. I den sidste ende må ansvaret for afgørelsen ligge hos den besvangrede. Det er den menneskelige indikation, som er den eneste holdbare, og jeg håber, at det inden alt for længe også viser sig at blive retspraksis her i landet.

Jeg vil slutte med at glæde mig over, at sidst, vi diskuterede lovforslaget, var der da i hvert fald fra alle sider en klar forståelse af, at en vis liberalisering var nødvendig. Jeg håber, at den forsinkelse i behandlingen af lovforslaget, som vi har kunnet konsta-